

[Knud Jespersen.]

skabsmænd verden over har diskuteret, prognoser, der foreligger, og prognoser, som vi i høj grad bør tage hensyn til. Hvis vi foretrækker disse hurtige løsninger — og de er jo nødvendige — må man også, som flere af ordførerne har været inde på, sætte ind for at tømme de kræfter, der trods energiresourcerne uafbrudt skaber spændinger, rystelser eller kriser. Vi skelner nemlig meget skarpt mellem den krise, der kan være i forbindelse med energimangel, og den krise, der hedder politisk-økonomisk afpresning i forbindelse med anvendelse af energien.

Når vi i denne debat også må tage stilling til det, der har ligget forud, hænger det sammen med, at man har misbrugt dette faktiske oliemonopolssystem, der var, til at fremkalde en situation, der nogle steder er blevet mødt med panik. Vi henfalder ikke som centrum-demokraterne til drømmerier, vi ved, at vi lever i realiteternes verden, at vi også må lære at administrere de kræfter, som mennesket kan bringe i sin tjeneste.

Vi har også søgt at fremkalde oplysninger om, hvordan man stiller sig i verdensmålestok over for problemer i forbindelse med anvendelse af atomenergien eller A-værkerne. Her har man 3 metoder til at fjerne eller mindske farerne; den første er af fjerne affaldsstoffet enten ved at bore det dybt ned i jorden, eller ved at sende det ud på andre planeter, der ikke er i kredsløbssystemet på samme måde som Jorden.

Den tredje metode, som er mest effektiv, og som man regner med videnskabeligt at nå frem til i løbet af ganske kort tid, er genanvendelse af dette affaldsstof. Det betyder ikke, at vi så er sorgløse, når vi siger, at vi naturligvis også skal udnytte atomenergien. Vi har jo tidligere, hvor vi diskuterede disse spørgsmål, stillet forslag, der forlangte, at nærdemokratiet blev respekteret, at lokale befolkningsgrupper blev taget med på råd, at de ansatte i virksomheden også i atomværkets opbygning skulle tages med på råd, at de skulle være statsligt ejede, statsligt kontrollerede, at man skulle have en ny folketingsbeslutning, før man overhovedet kunne gå i gang. Bare så mange bemærkninger om denne sag; siden vil vi også fra vores side komme med mere udførlige oplysninger under denne debat omkring atomproblemerne.

Men folketetinget skal altså være den øverste myndighed i denne sag. Det vil ikke alene kunne fjerne noget af risikomomentet, men det vil også fjerne den sårbarhed og den farlighed, der er forbundet med, at vi eventuelt overlod oliemonopolerne at opbygge atomværker i Danmark.

Her er vi absolut og ubetinget imod. Vi ønsker fremfor alt miljøet og menneskene sikret, og vi ønsker også menneskene sikret sådan, at hvis disse nye kræfter bliver succes, hvad alt taler for, skal de ikke anvendes til nye profitter på forbrugernes bekostning.

Danmark har ikke haft nogen energipolitik, det er det, der svider til os, vi har overladt det hele til de såkaldte 7 søstre, altså de store oliemonopoler, og vi har overladt til dem at berige sig — ikke OPEC-landene i samme udstrækning — på den kunstigt fremkaldte krise med en sådan profitgevinst, at den nærmer sig 300 pct., også jfr. handelsministeriets redegørelse.

Udenrigsminister Henry Kissinger har sagt, at det vil koste et sted mellem 215 og 250 mia kr. mere for energien i 1974, end det kostede i 1973; hvem skal betale det? Det skal forbrugerne. og samtidig fastslår man, at denne mangel på energipolitik i hele den kapitalistiske verden, denne mangel på planlægning må betyde, at England skal låne ca. 15 mia kr., Frankrig ca. 20 mia, Italien 10 mia, og Danmark skal låne 8 mia. Hvor skal vi nu låne de penge henne? Det er ikke i OPEC-landene, nej, det bliver hos de 7 søstre, som har ødelagt hele energianvendelsen og forstyrret planlægningen, og som vi selv, det samlede folketing, har nægtet at gribe kontrollerende og regulerende ind over for. Jeg erindrere om, at det er ikke så længe siden, kommunisterne fremsatte sit forslag om offentlig kontrol, demokratisk indsigt eller nationalisering af tilførslerne af energimængder til Danmark. Det vakte ikke stor interesse; rundt omkring i Europa diskutere man imidlertid ganske seriøst, om der findes nogen som helst anden vej, og det gør der jo ikke. Hvis vi kigger på, hvordan fællesmarkedet har klaret energiproblemerne, er det blevet til nogle lapper papir, hvor man teoretisk har trukket forskellige vendinger op, men ikke ét milligram kalorieenergi er der kommet ud af det.

Derimod har de større lande i fællesmarkedet søgt at klare deres energiforsyninger